

ಹಬ್ಬಲಿ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್ ಹೂಬಳ್ಳಿ

ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಹು ಸುಂದರವಾದ ತಬ್ಬಗಳಲ್ಲಿ 'ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್' ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಇದು ನಾವು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾದ ಹಾಗೂ ಅವರಿಗೆ ಕಲಿಸಬೇಕಾದ ಪದ.

■ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭಾ

ಸಂತೋಷವನ್ನು ಹುಡುಕುವುದರಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಎಲ್ಲಿದ್ದ ಉತ್ಸಾಹ. ಆ ಹುಡುಕಾಟ ಜೀವನದ ನಾಳೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಭರವಸೆ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಾರ್ಗವೂ ಹೌದು. ಸದಾ ಸಂತೋಷವಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ಯಾರಿಗೆ ತಾನೇ ಅನಿಸುವುದಿಲ್ಲ! ಒಂದು ಅದ್ಭುತವನ್ನು ಎಷ್ಟೋ ಓದಿದ ನೆನಪಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆ ನೆನಪು ಹೀಗಿದೆ: ಯಾರು ಹೆಚ್ಚು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಇರುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪತ್ತೆ ಮಾಡಲು, ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕವಾಗಿ ಒಂದಷ್ಟು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು ಗುಂಪುಗಳಾಗಿ ವಿಭಾಗಿಸಿ ಒಂದೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ನೀಡಲಾಯಿತು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಚರ್ಚೆಗಳು ನಡೆದವು. ದೀರ್ಘಕಾಲ ಸಂವಾದಗಳು ನಡೆದವು. ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾರೆಲ್ಲಾ ಹೆಚ್ಚು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಇದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೊರತೆಗೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಾಯಿತು.

ಅಂತಿಮ ಫಲಿತಾಂಶ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಹುಟ್ಟಿಸುವಂತಿತ್ತು. ಯಾರು ತಮ್ಮ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಓದಿನಲ್ಲಿ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ನೆರವಾದವರ ಬಗ್ಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೋ ಅವರು ಹೆಚ್ಚು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಇದ್ದರು! ತಮಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ ಗುರುಗಳು, ನೆರವು ಒದಗಿಸಿದ ಯಾರೋ ಉದಾರಿಗಳು, ಒದಗಿ ಬಂದ ಸಾರ್ಥಕ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು... ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷವು ಒಂದು ಗುಲಗಂಜಿಯಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚೇ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಸಂತೋಷಕ್ಕೂ ಕೃತಜ್ಞತೆಗೂ ನೇರ ಸಂಬಂಧವಿರಬೇಕಲ್ಲ?

ಕೃತಜ್ಞತೆ ಎಂಬ ಪದದೊಳಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅರ್ಥಗಳು ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ, ಅಥವಾ ಒಂದು ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ನಾವು ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿರುವಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಸಂತ್ಯಕ್ತಿಯ ಭಾವವೊಂದು ಇದ್ದಿರಲೇಬೇಕಲ್ಲವೇ.

'ನನ್ನ ಕಷ್ಟ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರು, ಅದರಿಂದ ನನಗೆ ಒಳಿತಾಯಿತು... ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿದ್ದೇನೆ' ಎಂದು ಹೇಳುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಹನಿಬಿಂದುಗಳು ತಾನಾಗಿಯೇ ಮೂಡುವುದೇ? ಅದೇ ವೇಳೆಗೆ ತುಟಿಗಳಲ್ಲಿ ನಗುವೊಂದು ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಅದು ಸಶಬ್ದ ನಗುವಲ್ಲ. ಸಂತ್ಯಕ್ತಿಯ ಹೂ ಬಿರಿದಂತೆ ತಂಪಾದ ನಗು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಇದೇ ಕೃತಜ್ಞತೆಯ ಜೊತೆಗೆ ವಿನೀತವಾದ ಭಾವವೊಂದು ತಳುಕು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ವಿನಯವಂತಿಕೆಯು ಎಲ್ಲದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಗುಣ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೃತಜ್ಞತೆಯು ವಿನಯವನ್ನೂ ಉದ್ದೀಪಿಸುತ್ತದೆ.

ಯಾರೋ ಮಾಡಿದ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ನಾವು ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿರಲು ಹಿಂದೆಮುಂದೆ ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದಮೇಲೆ ಪುಟಾಣಿ ಮಕ್ಕಳು ಕೊಡುವ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ನಾವು ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿರಬೇಡವೇ?

ಮಕ್ಕಳ ಪಾಲನೆ ಮಾಡುವ ಪೋಷಕರು ಅವರು ದೊಡ್ಡವರಾದ ಮೇಲೆ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಬಯಸುವುದಿದೆ. ಆದರೆ, ಅದು ಪ್ರಾಯೋಗಿಕವಾದ ಆಶಯವಾಗಿ ಉಳಿಯುವುದೇ ಬಿಡುವುದೇ ಎಂಬುದು ಬೇರೆ ಮಾತು. ಪುಟಾಣಿ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಬಾಲ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಏಳುಬೀಳುಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವರ ಎಷ್ಟೋ ಕಷ್ಟದ ಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಹಗುರ ಮಾಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಬೆಟ್ಟದಂತಹ ಕಷ್ಟವು ಬದುಕಲ್ಲಿ ಎದುರಾಗಿ ಮೋಡ ಕವಿದಂತೆ ಬದುಕು ಕತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಇರುವಾಗ, ಮಕ್ಕಳಾಟವು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಮುದ ನೀಡಿದ್ದನ್ನು ಮರೆಯುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಹಾಗೆ ಸುಳಿದ ನಗುವಿನ ದೆಸೆಯಿಂದಲೇ ಕಷ್ಟವೆಂಬ ಮೋಡವು ಕರಗಿದ್ದನ್ನು ಮರೆಯುವುದಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳೂ ಒಂದೇ ಸಮನಾದವರು. ನಿಷ್ಕಲ್ಮಶ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭೇದಭಾವವೆಂಬುದನ್ನು ತೋರದೇ

ಅವರು ಜಗತ್ತನ್ನು ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ತೋರಿಸಿಕೊಡುವವರು.

ದೊಡ್ಡವರು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿರುವುದು ಒಂದು ಆಯಾಮವಾದರೆ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಯ ಪಾಠ ಹೇಳುವುದು ಮತ್ತೊಂದು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೂ ಹೌದು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಯಾರೇ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರೂ 'ಥ್ಯಾಂಕ್ಯೂ' ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿಶೇಷವಾದ ತರಬೇತಿ ಏನೂ ಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಥ್ಯಾಂಕ್ಯೂ ಎಂಬ ಒಂದು ಮಾತಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಯ ಅಗಾಧತೆಯು ನಿಲುಕುತ್ತದೆ ಎಂದೂ ಅನಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಹಾಯಹಸ್ತವೊಂದು ಒದಗಿ ಬಂದಾಗ ಹೇಗೆ ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿರಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು 'ಥ್ಯಾಂಕ್ಯೂ' ಎನ್ನುವ ಪದವೊಂದಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿರುವುದು ಎಂದರೆ ಅದರ ಆಳ ಅಗಲ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗಿನದು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳುವುದು ಮುಖ್ಯ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ದೊರೆಯುವ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಮನದಲ್ಲಿ ಕೃತಜ್ಞತೆಯ ಭಾವದ ಮೊಳಕೆಯೊಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಸುಲಭವೇನಲ್ಲ. ಆ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಉದ್ದೀಪಿಸುತ್ತಾ, ಮುಂದೆಯೂ ಅವರು ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವಂತೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಬದ್ಧರಾಗಿ ಇರುವಂತೆ ಪಾಠ ಹೇಳುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಪೋಷಕರದ್ದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ.

ಮತ್ತೆ ಮಕ್ಕಳು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ, ಇತರರ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದನ್ನೂ ಅವರು ಕಲಿಯಬೇಕು. ಇತರರ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಕೃತಜ್ಞತೆಯು ಮೊಳಕೆಯೊಡೆಯಲು ಕಾರಣವಾಗಬೇಕು. ಸಂತೋಷದ ಬಳ್ಳಿಯೊಂದು ಹಸಿರಾಗಿ ಚಿಗುರೊಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇರಬೇಕು.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in